

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 10 lutego 2017 r. – Jonathan Heintges/Germanwings GmbH

(Sprawa C-74/17)

(2017/C 151/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jonathan Heintges

Strona pozwana: Germanwings GmbH

Pytania prejudycjalne

- I. Czy art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wskazane w nim „dalsze odszkodowanie” obejmuje tylko roszczenia, które mają oparcie w podstawach poza rozporządzeniem?
- II. a. Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 8 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że, w wypadku gdy przewoźnik lotniczy nie świadczy usług przewidzianych w ust. 1 i 2 tego artykułu, z przepisu tego wynika, iż pasażerowi przysługuje własne roszczenie odszkodowawcze z tytułu niewykonania owych usług, a jeśli tak, to czy owo roszczenie obejmuje także zwrot kosztów za zorganizowany przez samego pasażera zmieniony przewóz do miejsca docelowego?
 - aa. Jeżeli na pytanie drugie lit. a) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy odszkodowanie dotyczące zorganizowanego przez samego pasażera przewozu zastępczego podlega potrąceniu na podstawie art. 12 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 261/2004?
 - b. Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca a prawo krajowe zawiera uregulowanie, zgodnie z którym pasażerowi z powodu naruszenia zobowiązania z art. 8 rozporządzenia przysługuje od przewoźnika lotniczego roszczenie o zwrot kosztów, jakie pasażer ten poniósł ze względu na samodzielne zorganizowanie sobie przewozu zastępczego, to czy owo roszczenie odszkodowawcze istniejące na podstawie prawa krajowego podlega potrąceniu na podstawie art. 12 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia?
 - c. Jeżeli zostanie potwierdzone potrącenie na podstawie art. 12 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 261/2004, niezależnie od tego, czy na podstawie pkt II.a. czy II.b., to czy art. 12 należy interpretować w ten sposób, że potrącenie następuje automatycznie, bez konieczności powołania się nań przez stronę zobowiązaną do odszkodowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 30 listopada 2016 r. w sprawie T-217/15, Fiesta Hotels & Resorts/EUIPO – Residencial Palladium (Palladium Palace Ibiza Resort & Spa), wniesione w dniu 9 lutego 2017 r. przez Fiesta Hotels & Resorts, S.L.

(Sprawa C-75/17 P)

(2017/C 151/23)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Fiesta Hotels & Resorts, S.L. (przedstawiciele: adwokaci J.B. Devaureix i J.C. Erdozain López)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Residencia Palladium S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie orzeczenia Sądu w sprawie T-217/15 z dnia 30 listopada 2016 r. w całości;
- uwzględnienie w całości żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania i interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. **Pierwszy zarzut odwołania** dotyczy tego, że w zaskarżonym wyroku naruszono prawo poprzez uznanie, że wskutek art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem”) wymóg posiadania znaczenia „większego niż lokalne” jest spełniony niezależnie od tego, w jakim wymiarze geograficznym właściciel przywołanego znaku towarowego prowadzi działalność. Interpretacja ta pomija dosłowne znaczenie terminu „lokalny”, a także cel leżący u podstaw art. 8 ust. 4 rozporządzenia.

Zaskarżone orzeczenie jest obarczone zarzucanym naruszeniem prawa w zakresie, w jakim w chwili określania tego, czy podnoszone niezarejestrowane oznaczenie handlowe ma znaczenie tylko lokalne, czy nie, wzięto pod uwagę dokumenty o skuteczności poza terytorium Hiszpanii.

Ponadto na podstawie okoliczności, że usługi świadczone przez zakład, dla którego oznaczenia używa się znaku towarowego lub nazwy handlowej, są skierowane do odbiorców międzynarodowych, nie można wywodzić, że używanie oznaczenia jest ponadlokalne.

Wniosek, który wyciągnięto w wyroku w odniesieniu do wymogu znaczenia „nie tylko lokalnego” narusza bowiem cel art. 8 ust. 4 rozporządzenia. I tak w wyroku tym uznano, że wymóg ten zastosowany do nazwy handlowej, na którą się powołano w sprzeciwie dotyczącym zgłoszenia unijnego znaku towarowego, nie zależy od lokalnego znaczenia zakładu, który jej używa, ale od „rozproszonego pochodzenia geograficznego jego klienteli lub od renomy, którą cieszy się wśród odbiorców na szczeblu krajowym, a nawet międzynarodowym”. Poprzez to stwierdzenie wyrok wychodzi poza ograniczony cel art. 8 ust. 4 rozporządzenia, jako że umożliwia łatwy dowód na przekroczenie ściśle lokalnego znaczenia poprzez powołanie się na zwykłe używanie niezarejestrowanego oznaczenia w Internecie lub – przy uwzględnieniu okoliczności rozpatrywanego przypadku – międzynarodowy charakter gości, którzy zatrzymują się w rozpatrywanym zakładzie.

2. W ramach **drugiego zarzutu odwołania** podnosi się, że w wyroku naruszono prawo poprzez uznanie, iż wskutek art. 8 ust. 4 rozporządzenia w związku z art. 9 ust. 1 lit. d) Ley 17/2001, de 7 de diciembre, de Marcas (ustawy 17/2001 z dnia 7 grudnia 2001 r. o znakach towarowych), obowiązującej w Hiszpanii, nie jest wymagane, by przywołane niezarejestrowane oznaczenie było powszechnie znane, choć przeważająca część orzecznictwa dotyczącego tej kwestii w Hiszpanii wychodzi dokładnie z przeciwnego założenia, to znaczy, że wymagane jest nie tylko używanie powoływanego oznaczenia, ale także to, by wspomniane używanie było powszechnie znane na znaczącej części terytorium Hiszpanii.
3. **Trzeci zarzut odwołania** opiera się na tym, że w zaskarżonym wyroku naruszono prawo poprzez uznanie, iż spełnione są przesłanki art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, na podstawie wyroku LAGUIOLE (ust. 37), choć wyrok ten nie ma zastosowania do tego przypadku, gdyż w niniejszej sprawie przedmiotem wykładni jest prawo hiszpańskie, a nie prawo francuskie jak w wyroku LAGUIOLE, i choć strona skarżąca przytoczyła wyroki hiszpańskiego Tribunal Supremo, które wyraźnie zabraniają, by niezarejestrowana nazwa handlowa stanowiła przeszkodę dla używania późniejszego znaku towarowego, przy czym druga strona nie powołała się na hiszpańską ustawę o nieuczciwej konkurencji, która rzekomo obejmuje tę możliwość, czemu strona skarżąca w uzasadniony sposób zaprzeczyła.
4. Wreszcie w **czwartym zarzucie odwołania** zarzuca się, że w zaskarżonym wyroku naruszono prawo poprzez wykładnię pojęcia „pośrednich znaków towarowych” ukutej zgodnie z hiszpańską ustawą o znakach towarowych, a konkretnie, że zaskarżony wyrok narusza prawo w związku z art. 65 rozporządzenia.

Strona wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ wspomniany art. 65 rozporządzenia nie stoi sensu stricto na przeszkodzie badaniu kwestii prawnej, która się pojawia w świetle argumentacji prawnej przedstawionej przez strony. Wbrew temu, co stwierdzono w wyroku, strona skarżąca nie zmierza do zmiany podstawy faktycznej, którą Izba Odwoławcza wzięła pod uwagę w chwili wydawania decyzji, lecz tylko do wskazania podstawy prawnej, która uwidacznia naruszenie prawa wynikające z decyzji EUIPO będącej przedmiotem skargi.

Wnosząca odwołanie przywołuje zasadę iura novit curia, stanowiącą, że sąd w chwili wydawania orzeczenia musi stosować normy prawne, które uważa za właściwe, jak też zmienić podstawę prawną, na której opierają się roszczenia stron, o ile rozstrzygnięcie jest zgodne z stanem faktycznym i prawnym przedstawionym przez strony sporu i niezmieniona pozostaje przytoczona podstawa roszczenia ani nie przekształca to problemu w inny odmienny problem. W tym znaczeniu Sąd powinien był przeprowadzić ocenę argumentacji wnoszącej odwołanie, jako że nieuczynienie tego było ograniczeniem jej prawa do obrony i pozbawieniem jej praw wynikających z rejestracji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 13 lutego 2017 r. – SC Petrolel-Lukoil, Maria Magdalena Georgescu/ Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

(Sprawa C-76/17)

(2017/C 151/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Petrolel-Lukoil, Maria Magdalena Georgescu

Strona pozwana: Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia art. 30 TFUE sprzeciwiają się wykładni w takim sensie, że w przypadku kiedy podatnik faktycznie poniósł opłatę o skutku równoważnym, to może on żądać zwrotu wpłaconych takim tytułem kwot, nawet jeżeli mechanizm zapłaty tej opłaty został ustanowiony w przepisach prawa krajowego w taki sposób, że opłata ta przerzucana jest na konsumenta europejskiego?
- 2) Czy zwrot kwot pobranych tytułem opłaty o skutku równoważnym, w przypadku kiedy kwoty te zostały faktycznie poniesione przez podatnika (ale nie przeniesione na konsumenta), jest zgodny z przepisami prawa wspólnotowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 23 lutego 2017 r. – Rafael Ramón Escobedo Cortés/Banco de Sabadell S.A.

(Sprawa C-94/17)

(2017/C 151/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rafael Ramón Escobedo Cortés

Strona pozwana: Banco de Sabadell S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 w związku [pkt 1 lit. e) załącznika] i art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13 ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie orzecznictwu, wedle którego postanowienie umowy kredytu ustanawiające stopę odsetek za zwłokę przekraczającą o ponad 2 % stopę rocznych odsetek kapitałowych ustanowionych w umowie stanowi nieproporcjonalnie wysoką kompensatę nałożoną na konsumenta, który popadł w zwłokę w wypełnianiu zobowiązania zapłaty i jest w związku z tym nieuczciwie?